

Mercè Claramunt

Una nit sense vent

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

bromera poesia

M'oferia tota,
tota.
M'oferia a l'aventura
d'arribar a les tenebres,
morta la paraula.
Miraria de pregar a déu però,
tampoc no podria.

Proemi

A 7.000 METRES

Escric a 7.000 metres per sobre la mar.

Estic atenta a la nit.

La pluja llisca veloç pels vidres de l'avió com petits silencis que volen deixar-se veure.

Ciutat deu semblar nostàlgica, un capritx de gotes silencis, nòmades i fràgils que arriben abans que no jo.

Em pregunte en quina part del món que deixi enrere es desfà la casa, desert que vam alçar amb el nom de tantes coses.

Quina part nostra es queda a contratemps, com d'amagat, entre les coses que s'hi allotjaren. Del que vam ser em pregunte què s'haurà embegut la pluja que tan obstinadament m'acompanya.

Com si volguera despertar, l'avió es belluga amb el vent i Ciutat apareix il·luminada. De lluny guarda una certa semblança amb la placa d'un vell ordinador.

Escric sobre els llums que hi encenen cada racó, cada habitacle, llums que delimiten una frontera, que s'avancen en el temps i m'anuncien que el vertader significat d'arribar potser siga el d'anar-se'n.

Les gotes de pluja deixen l'empremta en el vidre translúcid de les petites finestres, aquest espai des d'on mirar Ciutat, ara tan pròxima i provocadora que, foragitant el record d'algun desert, s'empassa tots els silencis.

ESTRANYS

Té la pluja a la mà.
En un imperceptible moviment
gira el palmell i trenca una tempesta.
Una rovellada aliança tiny,
inesperadament, els seus dits bronze.
Entreplouen formes esllavissades
de vent.

A l'aixopluc d'entrada a l'aeroport,
ocupant un breu espai encobert
—com una blanca soledat—,
sembla acollir tot el reflex del vespre
una vella i desgastada maleta,
que ella oblida deliberadament.

Mentre contempla els deixants de la nit,
camina endavant com merla d'aigua.
Regalim de pluja el seu pas menut.

No en sé res de tu, estranys com som,
ni tan sols qüestionaràs si et mire.
Ens acosta una diminuta càmera
que mai no capta el fugaç plovisqueig,

l'enrenou invisible,
el xim-xim d'un temps imprevist,
allò desconegut i efímer.
Però has girat subtilment el palmell
i he vist caure la pluja,
com tornada constant,
com desig de temps etern.

LLUMS

I

També ací està la nit,
a penes solitària.
Més a l'oest ha de quedar llum de sol,
però ací la nit ho envaeix tot.

Respire.

Només una bandolera d'ordinador m'acompanya.

En la parada hi ha un sol taxi i una pregunta:
No duu equipatge?
No sap encara que li he deixat al maletger
tot l'hivern
i ara hi vessa la pluja.

II

També ací la nit fa nit,
més nit encara que aquella que ens va separar, de cel ras.
Les petjades que deixàrem a penes audibles s'allunyen
[profusament,
com qui oblida d'on brollaren.

Què puc oferir en la cruïlla d'entrades i sortides de l'aeroport,
a mig camí entre l'anada i la partida?
Què puc oferir si el riu de Ciutat se n'anà tot amb la mar,
i encara no torna?
Quin món apareix en aquesta hora?
Quin batec resisteix entre l'asfalt
per recuperar-se de l'oblit?
Què vol tocar amb dits desfets
aquesta pluja?
Quin frec vol sentir a la pell abans d'anar-se'n?
També ací la nit fa nit.
Encara és nit.

III

Ha de pensar que no conec Ciutat, però
els espais són senyes,
et fan de guia per la història,
inlús la pròpia.
Els espais són la història.

Pel carril *Totes direccions* la il·luminació és escassa.
Em permet desconstruir les formes del paisatge en la fosca.
No li he donat l'adreça, preferisc dir-li per on.
Conec del camí les ombres i les llums.

Ha d'agafar el carrer empedrat que puja
per l'antiga estació. Més enllà de l'esquerra trobarà
un carrer que no passa, com si volguera que en arribar, ningú
[en sortira.
De fet, és millor passar-lo de llarg, que entrar a la jueria ha de
ser caminant-la, assaborint-la.

(Somriu).

El bulevard nord vindrà tot d'una,
l'haurà de deixar tan a la dreta com siga possible fins que es
[trobe

amb l'olivera de la plaça de l'arbre,
allí l'adolescència fou ràpida i la vida lenta.
Fins i tot puc donar-li detalls precisos
del carrer que fa pujada.

Tot seguit deixarà que el guie el vent de l'est
sense fer cas d'adreces d'antics amors,
que no cal fer-los visita.

A mig camí, pel raval, tot just darrere del temple,
podem fer parada a l'antiga taverna de taulells negres i rosa
i farà una reserva, que alguns records sempre són benvinguts.

Continue pel caminó del quiosc on els avis bescanviaven
[novel·les

i per poc que el mire,
se sentirà nàixer o renàixer.

Serà aleshores,
ben bé davant d'un palau barroc i encara bell,
que fa vida casa meua i jo
la visc de tant en tant.

Els espais són senyes.

IV

Òbric la casa.
Ací està el món refugi.
Abans de tancar la meua petita frontera
veig,
com qui desplega les teles d'un vel de nuviances,
la pluja estenent-se per tota Ciutat
i en cada plec
aturar-se la nit.